

Adını Unutan Kadın 7

– KOCAMANOĞLU · 04 Ekim 2025

...

“Erken evre... kemoterapi... umut verici...”

Sanki başka bir dilde konuşuyordu.

Çünkü umut, o an dilinde sadece acı bir tat bırakmıştı.

Kendine dokunduğu ilk yer, tam sol memesi oldu. Tam da kalbinin üstü.

Orada artık yabancı bir şey vardı. Bir şey büyüyordu. Kendisi değil. Bir düşman. Bir işgalci. Ve Vedia'nın içi, kendi bedenine karşı bir cepheye dönüşmüştü.

Fırtına, sonra kalbine indi.

Bütün sevdiği insanlar gözlerinin önünden geçti. Ama bu sefer onlar değil, o eksikti bu görüntüde.

Fotoğraflarda, doğum günlerinde, düğünlerde... O artık geleceğe ait değildi. Zaman, içinden alınmış gibiydi. Saat çalışıyor, ama onun için artık ilerlemiyordu.

Ve sonra anladı ki, bu teşhis yalnızca bir hastalığın değil, hayatının ortadan ikiye bölündüğünün adıydı.

“Önce” ve “sonra” vardı artık.

Ve o, “önce”yi gözyaşlarıyla uğurlamak zorundaydı. Ama ağlamadı. Çünkü içindeki fırtına gözyaşlarını değil, taşları yerinden oynatıyordu.

Kalbinin atışları, göğüs kafesini içeriden yumrukluyordu adeta. Nabızı, şakaklarında zonklayan bir davul gibi çarpıyordu. Mide, yıllardır bastırılan korkuların tortusunu yukarı itiyor, diyaframı sıkıştırıyor, nefes alışlarını kesik kesik ve acı verici hale getiriyordu. Kasları gergin, omuzları bıçak gibi dikti.

Gözyaşı kanalları kurumuştü; ağlayamıyordu. Oysa içindeki fırtınanın sessiz çığlığı, sadece ruhunu değil,

bedensel dengesini de yerinden oynatacak kadar güçlüydü. Elleri titriyor, parmak uçları sanki içeriden dışarı bir çıkış yolu arar gibi sızlıyordu. İç organları sıkışıyor, bedeni bu duygusal tufana bir kalkan gibi direnmeye çalışıyordu.

Hemşire Lena, nazikçe elini uzatıp Vedia'nın elini tuttu, destek vermeye çalıştı ama onun içinde kopan fırtınayı dindirmek mümkün değildi.

Vedia, yüzünü ellerine gizleyerek hafifçe titredi.

Neden ben? Neden şimdi?" diye fısıldadı; ama sesi, kendi kulaklarında bile yankılanacak kadar cılızdı.

Boğazına düğümlenen acı, kelimelerin geçişini zorlaştırıyordu.

Gırtlığı kurumuştı. Sanki her hece, zımpara kâğıdı gibi yırtarak geçiyordu içinden. Göğsünde bir ağırlık vardı; beton bloklar gibi, bastıkça bastırıyor, nefesini alırken bile ciğerlerine yer kalmıyordu.

Kalbi, sanki kaburgalarının arasında kaçmaya çalışan bir kuş gibi çırpınıyor, soluğunu düzensiz aralıklarla kesip bırakıyordu.

Dizlerinin bağı çözülmüş, bedeni ağırlığını taşıyamaz hâle gelmişti.

Gözleri dolmadı; çünkü gözyaşı bile bu acının altında ezilmiş, akacak mecali bulamamıştı. O an, sadece kelimeleri değil, kendi varlığını da tutan ipler kopma noktasındaydı.

Yılların birikmiş yalnızlığı, hayal kırıklıkları, umutsuzlukları o anda bütün ağırlığıyla üzerindeydi. Ama içinde, o yıkıcı haberin ötesinde, küçücük de olsa bir kıvılcım vardı. Yaşamın en karanlık anlarında bile bir umut ışığı arayan bir kadın vardı orada.

Vücudun en narin köşelerinden biri olan göğüs, kadınlığın, yaşamın ve umudun sembolüydü.

Ama o zarif dokunun derinliklerinde, sessizce çoğalan hücreler, yaşamın düzenini bozan bir isyana girişmişti.

Kanser, sağlıklı hücrelerin yerini hızla çoğalan ve kontrolsüz bölünen anormal hücrelere bırakıyordu.

...

devamı Var

...

Ga-310725